

спокойна. Съ мене ще бждатъ: поета, Драганъ.

Стефка. Гледайте да изгалатите и поета, че тогава ще ви питамъ.

(Тримата се кланятъ и излизатъ)

Шайновъ. (Спира се на прага и продумва)
Ще дойде и Щърковъ, кажи му да ни дири у Дауловъ. Той знае. (Излиза)

(Стефка е сама и се ядосва. Телефона звъни.)

Стефка. (Поела слушалката) Да... (Преправя си гласа) Да, тукъ е „Всичко мога“. Тъй азъ съмъ Михаилъ... Не познавашъ гласа ми. Да, малко съмъ понастиналъ и затова. Но казвай по-скоро, че жена ми може да се завърне... Така... Довечера ли казвашъ?... Кой ще бждатъ още?... А, само двамца. А твоятъ мжжъ?... За Шуменъ заминалъ?... До виждане, до виждане. (Остава слушалката) А, такъ ли? Ще му устроя такъвъ скандалъ, че да ме помни.

(Не я сдържа. Ходи изъ стаята и като се спира, нѣщо решава и трѣсва недоволно глава)

(Звъни се)

(Следъ малко влиза Щърковъ)

Щърковъ. А, здравей, здравей, мила. (Цѣлува ѝ ржката продължително) А, Михаилъ кжде е?

Стефка. Излезе.

Щърковъ. Ще падне единъ гешефтъ.

Стефка. Стига! Омръзнахте ми съ вашитъ гешефти.

Щърковъ. Тогава да говоримъ за любовъ.

Стефка. И ти ли!

Щърковъ. Слушай Стефке, ето толкова време се мжча... Все немога да се из-